

„Jelek lesznek... Legyetek tehát éberek!”

A mai evangéliumban kétségbeesett rettegésről, félelemről olvashatunk, amikor az ég erői megrendülnek, és az Emberfia eljön. Mikorról szólnak ezek az ijesztő szavak? Nem tudhatjuk, de az elmúlt évek sok-sok vészjósló jelzése, a jelen kor problémái arra is utalhatnának, hogy akár a közeljövőről is szólhatnának ezek a sorok. Nem tudjuk, és nem is az az üzenetük, hogy féljünk attól, ami ránk várhat. Inkább arról szólnak, hogy *a mai kor próbára teszi a hitünket.*

Az életünk gondjai, a Földünk gondjai, a világ gondjai azt eredményezhetik, hogy a szívünk elnehezedik és elmerül ezekben a gondokban. Az Istennel való **egység**ből **kétség**be esünk.

A kétség ellen a legjobb orvosság az egység felé kapaszkodás – imával, lelkiérettel és a belső egyensúlyunk megerősítésével. Az imaélet egyik pozitív eredménye lehet a bennünk lévő **félelem** átalakulása bizalommá, hitté, hiszen nekünk van kapaszkodónk: „Én veletek vagyok a világ végezetéig!” Bármilyen történhet – nem vagyunk egyedül, mert a legnagyobb sötétségben, rettenetben is **jelen van az Isten!** És ha Isten velünk, ki ellenünk? Van-e bennünk akkora hit, hogy az elűzze a félelmeinket???

Nem tudjuk, de nem is nekünk kell megmentenünk a világot, elég, ha a közvetlen környezetünkben megtesszük azt, ami rajtunk múlik. Kerüljük a negatív gondolatokat és érzelmeket, mert azok blokkolják akaratumat és cselekvőképességünket. A megbocsátás, a felelősség vállalása, a pozitív, megerősítő gondolatok, a humor, az apró sikerélmények segítenek felülemelkedni a nehézségeken.

Az evangélium (és Advent kezdete is) sugallja az éberséget, a tudatos jelenben élést. Mert „jelek lesznek”! Isten folyamatos „adásban van” – de nekünk kell a „**jel**-en lenni”, vagyis jelen lenni! Csak akkor tudunk a magasabb isteni szándékokkal összhangban cselekedni. A félelem nem tud a jelenbe hatolni, a félelem mindig a múlthoz vagy a jövőhöz kapcsolódik. Akarjunk az „itt és most”-ban élni, mert csak ott tudjuk észrevenni Azt, Aki Van, Aki értünk Van, Aki minden körülmények között velünk van, és drukkol nekünk. *Álljunk meg Előtte, és emeljük fel a fejünket!*

Mikloviczné Panni, Nőtincs

„Vigyázzatok hát magatokra, nehogy csömörben és mámorban és életviteli gondokban nehezedjék el a szívetek és váratlanul törjön rátok az a nap.” (Lk 25,34)

- Mennyire tudok vigyázni magamra? Milyen értelemben?
- Milyen életviteli gondok terhelnek? Mennyire?
- Mitől szokott elnehezülni a szívem?

Angel